

Немачки медији, као и уопште медији на Западу, углавном говоре о постојању војног сукоба између Русије и Грузије. Међутим, они медији, истина малобројни (бар они најутисајнији, такозвани „main stream media“), који мисле нешто другачије, комплесије, ван црно-беле шеме. Тако је бивши немачки канцелар Герхард Шредер (Gerhard Schröder) у недељнику Шпигел (Der Spiegel) од 18. августа изјавио: „За садашњи рат крива је Грузија, која је извршила инвазију на Јужну Осетију. Ову чињеницу не би смели да игноришемо....Сем тога, свако зна, да се у Грузији налазе војни саветници из Сједињених Држава. Ја нисам никада сматрао да је њихова активност у Грузији нарочито паметна идеја и било би веома чудно, да ови амерички војни експерти нису имали никакве информације у вези предстојећег војног напада Грузије на Јужну Осетију. У супротном, или су они били крајње непрофесионални или су их Грузијци изиграли, а сваком би било тешко да поверује у такву причу. Ја полазим од тога да нико у Москви није имао интерес да дође до војног сукоба. Русија има довољно својих унутрашњих проблема које ваља да се реше, а пре свега питање корупције и злоупотреба власти. Та држава има много недостатака и ја сам о свему томе говорио више пута. О томе, такође, јавно говоре и Медведев и Путин....Но, не ваља да сметнете са ума и фактор који се зове амерички ракетни систем у Пољској и Чешкој. По мом мишљењу, Запад је у својој политици према Русији починио озбиљне грешке. Ја не делим мишљење неких политичара са Запада који говоре о „руској опасности“. Такав став има веома мало везе са реалношћу....Између Запада и Русије постоји међусобна зависност. Не постоји ниједан важан проблем у светској политици или глобалној економији који може да се решава без Русије. Овде мислим на Иран, Северну Кореју и Блиски Исток. Москва је ратификовала Протокол из Кјота (the Kyoto Protocol), а Вашингтон није. А када је у питању проблем извора енергије, само нереални људи, фантасти, могу да верују у идеју, да Западна Европа може да буде независна од руске нафте и природног гаса. Са друге стране, Русима је потребан поуздани партнер који ће да купује њихов гас и нафту. Ја не видим, због чега би сада дошло у питање немачко-руско «стратегијско партнерство». Због рата у Грузији сигурно не. Међусобна зависност ствара међусобну сигурност. Рус Олег Дерипаска поседује десет одсто акција у немачкој фирми Хохтиф (Hochtief). И многи други руски милијардери инвестирали су у немачку привреду или се спремају да то ураде. Ја верујем, да је за немачку привреду добро да странци инвестирају, а то подразумева, наравно, и Русе. Не видим какве то везе има са ратом у Грузији? Без обзира какву ће улогу да игра у будућности организација ОБСЕ (OSCE) у решавању конфликта, сигурно је да њена мисија не може да почне, а да Русија не да свој пристанак. Сем тога, ја сам против тога да немачки војници буду стационирани на Кавказу и то због наше историје и улоге на том подручју током Другог светског рата. Меркелова (Merkel) и Штајнмајер (Steinmeier) одиграли су позитивну, мудру улогу на састанку НАТО-а у Букурешту у априлу ове године. Замислите ситуацију, да смо ми Немци, као НАТО-држава, били присиљени да војно интервенишемо у корист Грузије и једног очигледног коцкара и авантуриста, што је једини начин да опишемо Сакашвилија. Грузија и Украјина морају прво да реше своје домаће проблеме од чега су доста далеко. Мислим да су изгледи Грузије да сада постане члан НАТО још слабији него пре овог сукоба и зато сам изненађен недавном изјавом генералног секретара НАТО-а, који тврди супротно“.

Берлински дневни лист Ди Велт (<http://www.welt.de>) од 18. августа примећује: „Док је канцеларка Ангела Меркел стала јасно на страну Грузије, ранији канцелар Герхард

Шредер види у Сакашвилију главног кривца за конфликт. Због тога је доживео оштре критике од стране владајуће странке ЦДУ (CDU). Спољнополитички портпарол те странке Екарт фон Кледен (Eckart von Klaeden) грубо је напао Шредера, да је постао «најпроминентнији глас Москве у Немачкој („Schröder ist mittlerweile die prominenteste Stimme Moskaus in Deutschland.“). Шредера је такође напао и шеф ЦСУ партије Ервин Хубер (Der CSU-Chef Erwin Huber) у смислу да Шредер тиме слаби позицију Запада, јер ко ради за Газпром, треба убудуће више да ћути када су у питању руске теме („Wer für Gazprom arbeitet, sollte künftig bei Themen, die Russland betreffen, besser schweigen“). И генерални секретар ФДП Дирк Нибел (FDP-Generalsekretär Dirk Niebel) напао је Шредера на сличан начин“.

Ди Велт (Die Welt) од 20. августа пише: „Министар спољних послова САД Рајс (Rice) оштро је упозорила Русију да би могла да буде међународно изолована. Русија је повредила договор који је сама потписала са Европском унијом. Један од најоштријих критичара Москве јесте бритиански министар иностраних послова Дејвид Милибанд (David Miliband). Он је оптужио Русију да није одржала реч“.

Данас је репортер ББЦ-а (BBC) разговарао са „војним експертом“ из Москве Певелом Фелгенхауером (Pavel Felgenhauer), који је оптужио „Русију да се на Кавказу понаша као фашисти током Другог светског рата, као Хитлер. Москва је крива за тај сукоб“.

Уредник из централног лондонског Би Би Си студија захвалио се на овом интервјуу из Москве и додао „На жалост, мало је таквих Руса као што је Фелгенхауер. Већина Руса подржава политику своје владе“. Оставимо по страни да је та оптужба Фелгенхауера цинична, јер је управо руски народ био највећа жртва фашизма и нацизма, па зато Фелгенхауерова оптужба делује крајње неумесно и увредљиво.

Сличан став Фелгенхауер заступа и у америчком интернет часопису Џејмстаун: „Касно увече 7. августа године Јужни Осети и Руси започели су да са тешком артиљеријом бомбардују грузијска села која се налазе близу главног града Јужне Осетије и тиме су испровоцирали Сакашвилија да нареди општи напад на Јужну Осетију“. Часопис у коме је објављен Фелгенауеров прилог, односно вебсајт јесте:

http://www.jamestown.org/authors_details.php?author_id=352. Фелгенауер је ту представљен као „независни војни аналитичар, који живи у Москви“.

У истом часопису од 19. августа пише и Владимир Сокор (Vladimir Socor), који сличним аргументима „најоштрије осуђује руски агресију против Грузије“.

(<http://www.jamestown.org>). За Сокопа се у часопису каже „да је пре радио за Радио слободну Европу. Он је амерички држављанин и живи у Минхену, у Немачкој.

http://jamestown.org/authors_details.php?author_id=105

Индепендент (The Independent) од 20. августа из пера Ане Пенкет (Anne Penketh) сугерише: „Шестодневни рат на кавкаским планинама променио је међународну равнотежу снага и Русија сада изгледа јача него икада (Russia now looking stronger than ever). Грузијска армија тренирана од стране војних експерата из Сједињених Држава и Израела, а резултат јесте понижавајући пораз Грузије. На основу до сада доступних информација изгледа јасно да је Грузија упала у клопку, коју је поставила Русија. На основу анализа руског војног аналитичара Павела Фелгенхауера (Pavel Felgenhauer, the Russian military analyst), Русија је већ раније донела одлуку да нападне Грузију“.

За оне аналитичаре који су пажљиво годинама пратили рат на простору раније Југославије, ако се овај упоређи са сукобом на Кавказу, могу постати уочљиве неке

правилности по питању водећих западних медија. На Балкану су, пре свега, Вашингтон и Лондон, а онда Немачка, Француска и Ватикан, већ на самом почетку знале ко су добри, а ко зли народи. Добри су били сви они који су били против Србије. „Шампиони демократије и људских права“ били су хрватских муслимански политичари из Босне, Албанци са Косова, те мала група „храбрих и поштених људи у Београду, који се не боје да кажу истину о злочинима сопственог народа“. Сви страни дописници су од 1990. до данас у Београду за интервјуе тражили само оне људе који су блиски часопису Време, организацијама Жене у црном и Отпор или ТВ-Б92. Све њих и многе друге „невладине организације“ финансира или директно америчка влада или нека од владе из ЕУ, а пре свега из Немачке, или „филантропи“ типа Сороша.

Идентична је ситуација и сада у Москви. Све владе које се јасно изјасне да су против Русије, проглашавају се као „љубитељи демократије и истинске слободе“. Довољно је да видимо пример Естоније, Сакашвилија или Јушченка. Само су имена глумаца другачија. Сада медији Запада у Москви траже да праве интервјуе са Фелгенхауерима, који се представљају као „малобројни глас разума у мору руског национализма“. А нема се милости према ономе ко није близак са Вашингтоном, па макар био добитник Нобелове награде као Солжењицин или бивши канцелар Немачке. Човек може само да се замисли како пролазе обични смртници на Западу, који се усуде да критикују политику Сједињених Држава! Они су или потпуно игнорисани, дакле, за њих у „слободној штампи“ на Западу уопште нема места, или, ако им се пружи прилика да се и њихов глас чује, онда то бива тако да се њихова аргументација прикаже пред јавношћу као смешна, глупа или злонамерна.

И данас, 21. августа, немачки електронски медији, па и немачка национална телевизија, настављају са медијском кампањом против Русије, истичући сада у први план чињеницу, да „Русија не поштује уговор, кога је сама потписала“. У тој осуди још је агресивнија америчка, француска и британска штампа.

Тако се мој утисак показао као тачан. Ако је, наиме, истина како тврде не мали број посматрача са Запада, да је Грузија упала у војну клопку, коју је добро припремила руска армија - која је, успут да приметимо, изгледа одлично обавила свој задатак (са изузетком можда ваздухопловства, које је за тих три дана борбе имало сувише велике губитке) - онда је изгледа такође истина, да је руска дипломатија упала у клопку, коју су јој вешто припремили француска дипломатија и Вашингтон, јер сада Кушнер и САД и Европска унија машу уговором који су потписали Саркози и Медведев и галаме пред укљученим телевизијским камерама америчких и европских телевизијских станица: „Русија не поштује уговор, који је сама потписала! Русија не поштује сопствени потпис!“, А на капиталистичком Западу се верује да је непоштовање уговора један од највећих грехова и злочина.

Једном речју, руска армија обавила је сјајно свој део посла, а руска политика изгледа има мање успеха. Шта даље? Једини излаз видим у томе да Русија остане доследна и не изгуби образ, те да призна Јужну Осетију и Абхазију и да се при томе позове на пример Запада, који је такође признао Косово (премда је Косово део суверене државе Србије од године 1912, дакле, много дуже него што је то случај са Јужном Осетијом, која је тек од 1925. године ушла у састав Грузије као аутономна област). Ако Русија не призна Јужну Осетију и Абхазију као суверене државе и повуче се војно из Грузије, онда тиме губи војну и дипломатску иницијативу. Њој у том смислу иде на руку и најновији споразум између Вашингтона и Варшаве око стационирања америчких ракета на пољској

Пише: Никола Живковић
недеља, 31 август 2008 19:21

територији. Ето идеалне прилике да Москва каже свету јасно и гласно, после катастрофалне политике Горбачова и Јелцина, да се Русија поново враћа на светску сцену и да се више не задовољава само са млаким дипломатским протестима, због којих ионако никога у Вашингтону и Бриселу неће да заболи глава.